

Proloog

Het schuren en kletteren van staal stierf weg. Het geluid ging verloren in de wind die over de besneeuwde bergkammen huilde en bulderend wegdook in de passen en beschutte valleien van het Afghaanse hooggebergte. Kieren in de loodgrijze hemel – een hemel die weinig verlossing beloofde van de lange winter op het Dak van de Wereld – lieten telkens even een spottende glimp zien van blauwe hemel en goudgeel licht. En spot was het, want de stralen van de zon brachten geen enkele verlichting van de vlijmscherpe kou, die door leer, wol en dikke stof heen sneed om je huid te doen bevriezen en je baard te laten verstijven.

Toch sloegen de twee mannen die op het kronkelende pad naar het bergdorp Koerram tegenover elkaar stonden nauwelijks acht op wind, kou of zonlicht. Sneeuwjachten en kale rotsen waren hun volkomen onverschillig. Langzaam cirkelden ze om elkaar heen, hun adem zichtbaar bij elke gehijgde vloek, elk zoekend naar een gelegenheid om een bloedig eind aan het gevecht te maken. Beide strijders droegen een rafelige Afghaanse tulband en een broek, een gewaad van gestreepte zijde en groezelige wol met een ceintuur eromheen, en een riem vol mesheften. Ze waren ongeveer even lang, maar terwijl de een breed in de taille en in de schouders was en een stierennek had, en grijze vlekjes in zijn baard, was de ander jong, slank en zo gracieus als de Turkse sabel die hij in zijn vuist vol littekens had.

‘Baber Chan,’ zei hij in het Arabisch met een Egyptisch accent. ‘Sluit vrede met Allah, want je tijd is om. Het bloed van Koerram is een schamele prijs voor het bloed van de dienaren van mijn meester, maar het is een prijs die betaald moet worden.’

Baber Chan draaide zijn hoofd opzij en spuwde. De spieren in zijn stierennek bolden op. Hij had een *salawar*, het zwaardmes van de Afghaanse stamleden: zestig centimeter gedamasceerd staal met schaduwpatronen, ouder dan de islam, met een scherpe kant en uitlopend in een ruitvormig punt. Het heft was omvlochten met leer en zilverdraad. Van-

af het gevest keek een dreigend gezicht van vergeeld ivoor de wereld in. ‘Je meester? Je meester is een lafaard die op zijn rots zit en speelt dat hij over een groot rijk heerst! Bah! Dacht je dat ik niet weet wie jij bent, hond van Alamoet? Je mag dan twintig van mijn Afridi’s hebben gedood, ik heb duizend van jouw broeders gedood, duizend van jouw zogenaamde gelovigen!’ Met vuur in zijn ogen bracht Baber Chan zijn salawar omhoog. ‘Kom dichterbij, mijn kleine Assassijn! Kom dichterbij, en laat me er duizend-en-één van maken!’

De drift van de Assassijn laaide op. Met een schorre vloek sprong hij op Baber Chan af. Zijn sabel floot met een venijnige boog door de lucht en zou het Afridi-stamhoofd hebben onthoofd... als die het niet had verwacht. Baber Chan dook weg en ontblootte zijn tanden voor een doods-kopgrijns, terwijl hij fel uithaalde naar de Assassijn, die kwetsbaar was na zijn mislukte uithaal.

Een reflex redde het leven van de jongere man. Hij ving een glimp op van de neerkomende salawar: geweld staal, glanzend in het vale winterlicht. Hij draaide zijn lichaam naar rechts en zwaaide zijn sabel onhandig voor het lemmet van Baber Chan langs. Staal sloeg met een galmen-de klap tegen staal, en de salawar – die er zo fragiel uitzag – verbrijzelde de sabel van de Assassijn bij het heft. De jonge strijder gaf een schreeuw toen de punt van het Afghaanse zwaardmes in zijn voorhoofd prikte en door zijn linkerwang sneed, rakelings langs zijn oog.

De Assassijn wankelde en greep naar zijn bebloede gezicht. Er sneed niet alleen pijn door zijn schedel heen. Een kruipend gevoel trok huiverend over zijn hoofd en door zijn rug – *duizend tentakels van ijs die een weg naar zijn ziel zochten*. Zijn oren galmden van een denkbeeldig geluid, met stemmen die niet van hemzelf waren – *krijsend, brabbelend, vloekend, schreeuwend; stemmen vol razernij, doodsangst, doelbewustheid... kille, moorddadige doelbewustheid*. Terwijl zijn kaken op elkaar kwamen en zijn tanden knarsten, laaide zijn woede op. Had hij het verschrikkelijke beleg van Ascalon overleefd, en de inwijdingen van al-Hasjisjija, en de zware jacht op Afridi’s door de Afghaanse bergen – alleen om nu het slachtoffer te worden van een giftig zwaardmes? *Niet gif*, spotte een stem, krachtiger dan de andere, een oeroude stem die een zweem van waanzin bevatte. *Nee, niet gif*.

De woede van de Assassijn sneed door de pijn heen en bezorgde hem een moment van absolute helderheid. Plotseling begreep hij geruchten

die hij over Baber Chans wreedheid had gehoord, over diens krankzinnige roekeloosheid, over een pact tussen de stamhoofden en de djinns van de bergen. Het moest de salawar zijn. Hij wist niet welke duivelse krachten er aan het werk waren, maar zodra de salawar hem had aangeraakt, zat zijn hoofd vol met visioenen, eeuwenoude en bloederige bloedbaden en slachtpartijen, beelden vol verraad. Het riep hem... Het lichaam van de Assassijn stuiptrekte. Hij kwam een stap naar Baber Chan toe, viel op zijn knieën en keek door een waas van bloed en razernij naar hem op. ‘Dat... dat z-zwaard!’

‘Ja! Je voelt het, nietwaar?’ zei Baber Chan. Hij streek met zijn duim en wijsvinger langs de rand van de salawar om het bloed van de Assassijn te verzamelen. Zijn grimmige glimlach werd breder toen hij zijn vingers schoonlikte. ‘Het is de Hamer van de Ongelovigen, en niemand kan zich ertegen verweren. Hoe heet jij, hond?’

‘Assad,’ antwoordde de jonge Assassijn. Hij zat daar met gebogen hoofd, zonder iets te merken van het bloed dat uit zijn doorgeliefde wang droop. De knokkels van zijn rechtervuist, waarmee hij het heft van zijn sabel omklemd hield, waren spierwit. *Mijn geboorterecht*. Zijn lippen trokken scheef; zijn neusgaten werden wijd. Door strak naar het gebroken staal van zijn eigen wapen te kijken verzette hij zich tegen de hevige verlamming die het duivelse zwaardmes bij hem had veroorzaakt. *De sabel van mijn vader!*

‘De Hamer van de Ongelovigen doodt al voordat de laatste slag is toegediend! Zelfs de zachtste streling van het staal berooft iemand van al zijn wilskracht. Naakt en bevend blijft hij achter aan de rand van de afgrond!’ Baber Chan lachte. ‘Assad, hè? Mijn broeders zullen de naam kennen van de dwaas die dacht dat hij het hoofd van de Afridi’s kon uitdagen!’ Hij kwam dichterbij en bracht zijn salawar omhoog om de dodelijke slag toe te brengen.

‘Dat zou heel knap zijn,’ zei Assad, opkijkend, ‘want je broeders zijn al in de hel!’ De Assassijn vloog hem aan met de onverwachte wanhoop van een gewonde leeuw. Hij stortte zich op Baber Chan en dreef met zijn rechtervuist de gebroken kling van zijn sabel in het kruis van de Afghaan. Het bloed spoot dampend weg, terwijl de woedende bulderkreet van de Afridi bijna meteen overging in een schelle gil. Het afgebroken stuk staal vrat zich diep naar binnen. Assad zaagde omhoog en scheurde de buik van Baber Chan open tot aan diens navel.

De kleur trok weg uit het gezicht van de Afghaan. Hij wankelde en zette grote ogen op van ongeloof. Zijn ene hand schoot uit en de bevende vingers grepen de kraag van Assads gewaad vast. Baber Chan deed verwoede pogingen zijn salawar omhoog te brengen.

‘Allah!’ kreunde hij. ‘Hoe?’

Assad greep de pols van de Afghaan vast en trok het zwaardmes uit zijn greep. Zodra hij het heft van ivoor en zilver aanraakte, gingen er withete draden van pijn door de spieren van de Assassijn. Tegelijk voelde hij dat iets kouds en zwaars zijn geest aanraakte. Iets oerouds. Iets wat vervuld was van haat. Assad deinsde terug, maar zette zijn tanden op elkaar en hield de salawar vast. ‘Ik ben al-Hasjisjija, dwaas,’ zei de Assassijn. ‘Andere vrezende de Afgrond, maar de zonen van Alamoet houden ervan. Nu, laat de wil van mijn meester geschieden!’

Voordat Baber Chan kon reageren, trok Assad de salawar met een soepele beweging over zijn keel en duwde de Afghaan vervolgens van zich af. En Baber Chan, heer van Koerram en hoofd van de Afridi’s – Baber Chan, die zich de toorn van de verborgen meester van Alamoet op de hals had gehaald door zijn afgezanten af te slachten – nam een aarzelende stap en viel toen op de grond. In zijn laatste ogenblikken kronkelde hij in een smurrie van bloed en sneeuw.

Maar de Assassijn sloeg geen acht op de doodstrijd van Baber Chan. Hij sloeg geen acht op de kou of de wind, of op de brandende pijn in zijn verwonde wang. Nee, de aandacht van de Assassijn bleef gericht op het lange lemmet in zijn vuist, op het gevest van vergeeld ivoor, waarin het dreigende gezicht van een djinn was uitgesneden. ‘Ik ben al-Hasjisjija,’ zei hij tegen de duivel met zijn glinsterende ogen. ‘Ik ben de vleesgeworden dood.’

Net als ik, antwoordde de duivel...

Palmyra

1

De zon hing als een misvormd brok koper in de bloedrode hemel, zwart aan de randen en met een gezicht dat golven van folterende hitte uitzond over een door oorlog geteisterde stad. De straten van Ascalon lagen bezaaid met duizenden gepantserde lichamen – lijken verstijfd na hun doodstrijd: uiteengehakt, maar met hun zwaarden van staal en ijzer nog in hun vuist. Gescheurde vaantjes, ooit met trots door de verdedigers van Ascalon gedragen, fladderden nu als geesten in de gloeiend warme wind.

Als een geest zwierf een donkerharig kind door de massa gedode krijgers. Met jongensachtige nonchalance zwaaide hij een houten zwaard in het rond. Als hij ermee uithaalde naar denkbeeldige vijanden, leken zijn snel bewegende, bleke armen licht te geven in de van donker bloed vergeven ravage. Hij joeg op de wind, joeg op vlagen van stof, door verlaten pleinen en bochtige straatjes, langs uitgebrande gebouwen die geplunderd waren door de Nazareense overwinnaars. De wind leidde de jongen naar het hart van de stad, waar midden op een groot plein een verwoeste moskee stond.

Daar bleef de jongen staan en hij tikte met de punt van zijn zwaard op de grond. Met gefronste wenkbrauwen keek hij naar het gebouw. Nieuwsgierig beklom hij de lage traptreden en tuurde door de deuropening. Binnen wervelden schaduwen als rook van een brandstapel; bundels koperkleurig licht flitsten door spleten in het koepeldak. De jongen zag een silhouet dat langs de rand van de kamer liep, een magere, in een overmantel van groezelige witte stof gehulde schim die het troebele daglicht behoedzaam uit de weg ging.

De jongen stak met jeugdige overmoed de drempel over en ontheiligde de stilte met zijn stem. ‘Wat was dit voor een plek?’

Het silhouet hield meteen halt, draaide zich met een ruk naar de deuropening om en dook ineen als een roofdier. Het snoef aan de lucht als een hond die een haas op het spoor is.

‘Ben je doof?’ vroeg de jongen. ‘Wat was dit voor een plek?’

‘Een tombe,’ antwoordde de figuur, zijn stem hard en schor, vol razernij. Hij sloop naar voren, nog steeds ineengedoken. ‘En een gevangenis.’

De jongen keek ongelovig om zich heen. ‘Een gevangenis? Waarvoor? Er is geen deur.’

‘Voor een wreed en vreselijk beest.’ Hij kwam dichterbij. ‘Een beest dat geen vlees of bloed meer heeft geproefd sinds langer geleden dan dat jij krijsend uit de moederschoot kwam, kleintje.’ Dichterbij, om een zuil van licht heen. Dreigende ogen die glinsterden; pezen die kraakten. Toch gaf de jongen geen blijk van angst. Hij bleef gewoon staan en wilde de woorden van de vreemde niet zomaar geloven.

‘Wat voor een beest?’

Nu, met nog maar zes passen tussen hen in, richtte de figuur zich op. Van zo dichtbij zag de jongen dat er een figuur van bloed op de mantel van de vreemdeling was aangekoekt: een kruis, rood op wit. De stank van de dood hing eromheen; de jongen knipperde met zijn ogen en trok zijn neus op. De stank herinnerde hem eraan dat hij misschien voorzichtig moest zijn.

‘Het ergste soort,’ siste het wezen. ‘En hongerig!’ De tempelier legde zijn hoofd in de nek en sprong brullend van razernij op het geschrokken kind af. Te laat bracht de jongen zijn houten zwaard omhoog. De brandend koude klauwen sloegen zich in zijn keel...

2

Assad kwam met een ruk overeind, en terwijl hij nog net een kreet van schrik bedwong, greep hij naar een wapen. Het zweet stond in druppels op zijn voorhoofd; zijn neusgaten werden groter en zijn ogen, hard als kiezels, tuurden in de schaduw van de kamer. Naast hem maakte zijn metgezellin geluidjes in haar slaap. Met gigantische inspanning dwong Assad zich adem te halen, hij dwong zijn spieren zich te ontspannen. Langzaam liet hij zich weer op het bed zakken. Hij deed zijn ogen dicht en het bonken van zijn hart nam af.

Het was een bekende nachtmerrie. Hoewel er veertien jaren waren verstreken, achtervolgden de herinneringen aan het verschrikkelijke beleg

van Ascalon hem nog steeds – herinneringen aan honger en dorst, aan bulderende vuren en verstikkende rookwolken, aan lijken die in de zon lagen te rotten en blonde reuzen met helse machines die de muren van de stad aan stukken sloegen alsof ze van papier waren. Onwillekeurig ging er een huivering door hem heen.

Assad zuchtte en opende zijn ogen. Een zwakke bries ruiste door de kleurrijke linnen gordijnen. Buiten waren strepen rood en goud de voorboden van de opkomende zon. De lucht knetterde van de hitte, al voordat de eerste schroeiende stralen op de lemen muren van de oasestad Palmyra brandden.

Assad ging rechtop zitten en zwaaide zijn benen over de rand van het bed. Hoewel hij tegen de veertig liep, vertoonde hij nog altijd de onuitwisbare tekenen van een krijger – een met littekens bedekt lichaam, met pezen als koorden en harde, gebolde spieren. Assads trekken waren scherp en hoekig. Zijn niet onknappe gezicht werd sinister gemaakt door het grillige litteken dat van de hoek van zijn linkeroog naar zijn kin liep, en zelfs onder zijn kort gehouden baard goed te zien was.

Zijn metgezellin werd wakker van zijn beweging. Ze rekte zich uit en het vochtige laken gleed weg, zodat haar kleine borsten en een ronde, honingkleurige heup te zien waren.

‘Hoe laat is het?’ mompelde de vrouw, Safia, terwijl haar hand zijn rug streekte.

‘Bijna ochtend,’ zei Assad. ‘Ga weer slapen.’

Safia, half zo oud als hij, was een courtesane met blauwig zwarte ogen die zich met haar charmes een zekere reputatie had verworven in de bazaars van Palmyra. ‘Het is te warm om te slapen,’ zei ze. Haar hand gleed om zijn bovenlijf en omlaag naar zijn buik, waar ze de harde ribbels van zijn spieren streekte alvorens verder af te dalen. Ze spinde als een kat. ‘Trouwens, de meid wil haar favoriete hengst nog een keer berijden voordat de zon opkomt.’

Assad bewoog zijn vingers door haar verwarde zwarte haar. Hij boog zich omlaag en gaf haar een woeste kus, waarna hij haar hand van zijn kruis verwijderde. ‘Niet nu. Ik heb dingen te doen.’

Safia zuchtte. ‘Welke dingen kun je zo vroeg te doen hebben?’ Ze draaide zich op haar rug en keek naar Assad, die opstond en over de vloerkleden naar de plek liep waar hun kleren lagen.

‘Dat gaat je niets aan,’ zei hij. Hij vond zijn lange hemd en zijn witte

katoenen broek onder een berg ragfijne blauwe stof die voor Safia's gewaad moest doorgaan; alles afgeworpen in de onstuimige hartstocht van de vorige avond. Hij trok zijn broek aan en zocht naar zijn laarzen. Die lagen in de hoek, naast een verkreukeld hoopje. Dat bleek te bestaan uit zijn rommelige sjerp en tulband, zijn ooit zwarte *chalat* – inmiddels door zon en zweet verbleekt tot donkergrijs – en een lege schede van met leer bekleed hout. Systematisch pakte Assad zijn spullen bij elkaar en kleedde zich aan.

‘Je bent een norse man.’ Safia ging rechtop zitten terwijl hij zijn haar onder zijn tulband samenbond. Het eind liet hij los, zodat het als een soort sluier kon fungeren om zijn mond en neus tegen het stuivende zand te beschermen. Of om zijn gelaatstreken voor nieuwsgierige ogen te verbergen. ‘Houd je niet van het leven?’

Assads trekken werden harder. Hij liep naar het bed terug; Safia kromp ineen toen hij neerknielde, zijn blik strak gericht op de gladde huid onder aan de keel van de courtesane. ‘Ja, van het leven wel. Maar niet van vragen,’ zei hij, en hij stak zijn hand onder zijn kant van het bed.

Assads vingers sloten zich om een koud ivoren heft. Bij het eerste contact met het zwaardmes bolden de spieren van zijn arm op en sneden er scherven van emotie door zijn geest: honger, verlangen, woede, pijn, verdriet. En de allerkrachtigste emotie: de oeroude haat. Zijn neusgaten werden wijder. Assad trok uitdagend zijn lippen op. Hij zette die vlijmscherpe trillingen van zich af, bedwong ze met pure wilskracht. De felle aandrang was in een oogwenk verdwenen en liet alleen zwakke echo's achter.

Hij keek naar het wapen dat hij onder het bed vandaan had gehaald – een salawar, het zwaardmes van de stammen die in de hoge passen van de Afghaanse bergen leefden. In het gevest was het dreigende gezicht van een djinn uitgesneden, zijn mond met grote snijtanden wijd open, brullend van geluidloze razernij. *De Hamer van de Ongelovigen, noemden de Afghanen je; het zwaard van de Afridi-stamhoofden – het zwaard van krankzinnigen. Maar welke naam heeft je schepper je gegeven? vraag ik me af. Welke woorden sprak hij toen hij jou met zijn haat vulde?*

Assad, die van Sevilla tot Samarkand bekendstond als de emir van het mes, stond op. Hij stak het zwaardmes in zijn schede en vervolgens bij zijn middel in de sjerp, waarbij hij zijn hand losjes op het gevest liet rusten. Hij maakte een gebaar naar Safia terwijl hij door haar slaapkamer

liep en de deur van latwerk naar de tuin openmaakte. ‘Kleed je aan. Het is bijna tijd voor het ochtendgebed.’

‘Gebed?’ zei ze. Zonder zich voor haar naaktheid te schamen kwam de courtesane uit het bed en volgde ze Assad naar de zuilengang. Buiten hing een geur van schone woestijnwind, houtrook en gebakken brood. ‘Jij lijkt me geen godsdienstige man.’

‘Denk niet dat je me kent omdat we twee keer met elkaar hebben geslapen,’ zei hij.

Een lint van oranje vuur verlichtte de horizon in het oosten, een voorbode van een dag van weergalozes schittering – een dag vol hitte, stof en chaos. Binnen een uur zou de opkomende zon de koele schaduwen van de tuin wegbranden. Het uitnodigende plenzen van het water in het fonteinbassin van blauw email zou een geluid vol spot worden. Vogels die in latwerken met bloeiende jasmijn hun lied zongen, zouden beschutting zoeken onder de dakbalken van oude monumenten. Het enige respijt zou in de smalle schaduw van een palm te vinden zijn. Assad genoot van de koelte zolang die er was.

‘Komt er een derde keer? En een vierde keer? Kom je vanavond terug en geef je me de kans om je... beter te leren kennen?’ Safia streek met haar vingers over zijn arm.

Assad wierp een zijdelingse blik op de tengere courtesane. Ze stond met gekruiste benen, haar rug gewelfd en haar schouders naar achteren getrokken om haar peervormige borsten tot hun recht te laten komen. Er speelde een vage glimlach om zijn mondhoeken. ‘Misschien,’ zei hij, en hij sloeg zijn arm om haar middel. Hij streekte haar strakke achterste en gaf er een speels tikje tegen. ‘Ga nu weer naar binnen voordat je kouvat.’

Safia lachte en draaide zich van hem weg. ‘Zie ik je vanavond?’

De glans in Assads ogen liet weinig twijfel. Hij keek nog even naar haar en zag hoe ze langs de deur met het latwerk naar binnen ging. Maar toen hij zich omdraaide, was het dunne laagje lust dat hij in haar bijzijn zorgvuldig aan de dag had gelegd volkomen verdwenen. Nu straalde zijn getekende gezicht niets dan kilte en gedisciplineerd zelfvertrouwen uit. De zekerheid van een dodelijke strijder.

Assad verdween door de tuinpoort. Safia’s villa stond midden in een doolhof van smalle steegjes in de buurt van de centrale bazaar van Palmyra. De villa was lang geleden gebouwd door koningin Zenobia, beveerde ze, en ze kon zich dat huis blijkbare permitteren doordat haar ve-

le klanten zo vrijgevig waren – iets wat niet aan Assads aandacht was ont-snapt. Safia was een favoriete van de rijkste zoons van Palmyra, van de vorsten, kooplieden en sjeiks, mannen die over de middelen beschikten om haar in luxe te laten leven. Waarom zocht ze dan het gezelschap van een man van zijn kaliber? Iedereen wist dat hij een arme vrijbuiters was, die een reputatie van gewelddadigheid genoot.

Als ze een andere vrouw was geweest, zou Assad het hebben toegeschreven aan verveling. Hij zou hebben gedacht dat ze eens wat anders wilde dan de eindeloze stoet beschaafde dwazen die ze in haar bed nam. Maar niet Safia. Die was te berekenend. *Waarom? Wat heeft ze hierbij te winnen?* Assad kneep zijn oogleden enigszins samen. Hij zou aan het eind van de maand uit Palmyra naar Bagdad vertrekken – om een man wiens gangen hij al meer dan een jaar was nagegaan van het leven te beroven – en het lag niet in zijn aard om onbeantwoorde vragen achter te laten. Met Gods wil zou hij achter haar werkelijke motieven komen, deze ochtend nog...

Assad liep door het steegje tussen het huis van de courtesane en de afbrokkelende muren van haar buurman, die in Damascus was om zaken met de sultan te bespreken (tenminste, dat had een loslippige bewaker gepocht). Zoals de meeste huizen in Palmyra had Safia's villa maar één verdieping. Het huis verhief zich zes meter vanuit zijn natuurstenen fundering naar zijn sierlijke kantelen van witgekalkte leemblokken. Net boven de lage tuinmuur aan het steegje ging een trap naar het platte dak omhoog.

Assad bleef staan. Hoewel de muren van de villa het geluid dempten, hoorde hij Safia's drie Ethiopische slaven zingen tijdens hun ochtendwerk: ze haalden water, porden het vuur op onder het bad van hun meesters, legden gewaden voor haar klaar. Wagens ratelden over de onregelmatige straatstenen van de bazaar; hij hoorde de harde klappen van een hamer, de woedende kreten van een kind. Hij hoorde blijmoedig gelach van een groepje mannen dat voorbijkwam op weg naar het openbare badhuis – de hammam. Dichterbij maakte een hond veel kabaal. Assad keek terug door het steegje. Stofdeeltjes kregen een gouden schittering in het eerste licht van de dageraad. Straks zou de muezzin de minaret van Palmyra's hoofdmoskee beklimmen om de gelovigen op te roepen tot het gebed.

Als een kat sprong Assad omhoog. Hij greep de bovenrand van de tuin-

muur vast en zwaaide zich eroverheen. Hij kwam soepel neer en liep zonder geluid te maken de trap naar het dak van Safia's villa op. Als de zomerhitte ondraaglijk werd, trokken de meeste inwoners van Palmyra zich op hun dak terug om daar te slapen en mensen te ontvangen. Safia was geen uitzondering. Haar huis had een loggia van kostbaar rood cederhout, met rozetvormige gaten om koelte binnen te laten als er een briesje van de woestijn kwam. Maar Assad keek naar de geribbelde koperen torentjes, windvangers – *malkafs* – die voor ventilatie in de villa zorgden.

En die je ook kon gebruiken om te luisteren naar wat er binnen gebeurde. ‘Roddelgaten,’ had zijn oude leraar Daoed ar-Rasoel ze genoemd. ‘Als je een man van weinig woorden wordt, hoef je je geen zorgen te maken,’ had hij gezegd. Assad hurkte nu bij die gaten neer en luisterde met scheef gehouden hoofd of hij Safia's stem hoorde. Bij een van de *malkafs* hoorde hij gerammel van serviesgoed, bij een andere een man die met de vloeiende klanken van Afrika sprak. Assad liep naar elke opening en zette zijn voeten zorgvuldig neer, want hij wilde geen geluid maken. Ten slotte, bij de op een na laatste *malkaf*, hoorde hij Safia's rokerige stem... eerst zwak, maar steeds luider, ongetwijfeld omdat ze dichterbij het binnenrooster kwam.

‘... zweer je, aan het eind van de week heb ik hem om mijn vinger gewonden. En dan zingt hij als een nachtegaal.’

‘Wees voorzichtig met hem,’ zei een stem – een mannenstem, maar met een ondertoon van vrouwelijkheid. Een eunuch misschien? ‘Geef hem geen reden tot argwaan. Deze man laat niet met zich spotten...’

‘Maar hij is een man, mijn waarde, en mannen zijn mijn terrein, niet het jouwe. Ik ken hen beter dan dat ze zichzelf kennen. Een man geeft om maar twee dingen: zijn mannelijkheid en zijn ego. Als je een van beide streelt, heeft hij veel voor je over, maar als je beide streelt... Nou, als je beide kunt strelen, is er geen geheim wat hij je niet wil vertellen, is er geen vertrouwen dat hij niet zal beschamen. Deze emir is niet anders. Eerlijk gezegd begrijp ik niet waarom je zo bang voor hem bent. Hij lijkt me zo... plooibaar.’

Assad hoorde de andere man tegensputteren. ‘Plooibaar?’ zei hij, zodra hij weer op adem was. ‘De oude eunuch die je vermogen beheert, is plooibaar, Safia. De man die je brood bakt, je parfums mengt of je pantoffels haalt, die is plooibaar. De emir van het mes is verre van dat. Hij is een doder van *djinns*, bij Allah! Ze zeggen dat hij het dak van de wereld is